

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Isagoge Sive Introductio Ad Vitæ Spiritualis
Perfectionem, Omnibus tam Regularibus, quàm Clericis
Sæcularibus, Confessariis, Concionatoribus, & Animarum
Pastoribus perquàm utilis, & specialiter ...**

Herlet, Johann Georg

Sulzbaci, Anno MDC.XCIII.

§. 15. De quarto medio ad operandum ex charitate Dei, quod est virtus
Obedientiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37853

tentia & Eucharistia us &c. jam supra fusi-
 egimus ubi remedia contra tentationes attuli-
 mus. Quibus tamen addi potest ex S. Basilio *lib.*
de vera Virginit. Reverentia sui ipsius, S. Angeli
 custodis, & aliorum Angelorum, imò ipsius San-
 ctissimæ Trinitatis. *Sola, nullo prorsus hominum*
teste, nihil quod sponso suo indignum sit, agere
ullâ ratione patietur; inquit præfatus Doctor,
Etsi enim adsit nemo; ipsa tamen sibi virgo adest,
debetq; pra omnibus seipsam revereri: Neq; enim
quæ reveretur cæteros, seipsam reverentiâ in-
dignam judicabit; verum seipsam primum, con-
scientiamq; suam reverebitur; etiamsi valde sit
sola; deinde astantem sibi custodem Angelum: An-
geli enim eorum, semper vident, inquit, faciem
Patris vestri, qui in cælis est. Neq; verò conve-
nit, ut Angeli ejus, cui credita est cura ac custodia
salutis nostræ, faciem aspernetur homo. Præ cun-
ctis autem ipsum sponsum suum (Christum) re-
verebitur, sibi assistentem, ipsiusq; Patrem, &
Spiritum Sanctum, ipsar etiam Angelorum infi-
nitas multitudines, & unâ Sanctorum Patrum
beatissimos Spiritus: Nullus enim ex his est, quæ
non singula ubiq; consideret. Hæc ille.

§. 15.

De quarto medio ad operandum ex chari-
tate Dei, quod est virtus Obe-
dientia.

211. **R** Emotis iis impedimentis, quæ sunt ex-
 tra nos, ut Honores, respectus huma-
 nus,

Dd 3

nus,

stone

nus, vana gloria, possessio Bonorum tempora-
 lium, uxor, liberi &c. Resectis item à corpore
 nostro voluptatibus carnalibus, quæ animum
 deprimunt, transire nunc debemus ad removen-
 da impedimenta interna animæ nostræ, quæ
 tranquillum, quietum & pacatum statum no-
 strum internum, ad nos cum Deo per exercitium
 Charitatis conjungendos & uniendos necessa-
 rium, disturbant & evertunt. Cujusmodi impe-
 dimenta interna imprimis sunt *propria volun-
 tas, & proprium iudiciam*. Ac quidem loquen-
 do de propriâ voluntate, describit eam S. Pro-
 sper *lib. 3. c. 1.* dum ait, eum vivere ex propriâ
 voluntate, *qui secundum seipsum vivit; qui si
 potuerit, est cum quibus vult; pergit, quò vult;
 dormit, quando & quamdiu vult; loquitur quæ
 vult, & ubi vult; manducat & bibit, quando
 & quod vult, & quantum vult; ridet ac leta-
 tur, inter quos vult.* S. Bernardus *serm. 3. de
 Resurrectione Domini* inquit: *Voluntatem dico
 propriam, quæ non est communis cum Deo, &
 hominibus, sed nostratantum: quando quod vo-
 lumus, non ad Honorem Dei, non ad utilitatem
 Fratrum, sed propter nosmetipsos facimus; non
 intendentes placere Deo, & prodesse Fratribus,
 sed satisfacere propriis motibus animorum.*
 Quam verò hoc adversetur Charitati Dei & pro-
 ximi; quantosque animi motus, alterationes, &
 turbationes in nobis excitari necessæ sit, si hæc
 voluntas nostra, quam ubique impleri quæri-
 mus, non impleatur; sed plura sæpè contra eam
 sive à Deo, sive à proximis nostris accidant, satis
 con-

constat experiētiā in congregationibus. Et docet Cassianus *lib. 4. Instit. c. 8.* dicens; Nullatenus posse eum iram aut tristitiam, vel spiritum fornicationis extinguere, nec retinere veram cordis Humilitatem, & cum fratribus perpetuam concordiam, & diutius in cœnobio manere, qui prius voluntates suas non didicerit superare. S. Bernardus *serm. 3. citato de Resurrectione* inquit: Quid odit, aut punit Deus præter propriam voluntatem? cesset voluntas propria, & infernus non erit: in quem enim ignis ille deserviet, nisi in propriam voluntatem? Hæc est crudelis illa bestia, fera pessima, rapacissima lupa, & leæna sevissima. Hæc est immundissima lepra &c. S. Dorotheus *Doctrinâ. 1.* ait: si liberari perfectè volumus, & ab hoc sæculo discedere; oderimus imprimis voluntatem nostram; & sic brevi divino præsidio ad impassibilitatem animi perveniemus; & libertatem spiritus acquiramus. Qui enim voluntates suas vincunt & abdicant, sequentes voluntatem alienam, tales omninò nihil terræ hujus aut timent, aut desiderant: non illos turbant aut percellunt labores, non movent gaudia; deniq; nihil omninò est, quod pacem mentis ipsis eripere, aut eos inquietare possit; ut inquit S. Theresia *lib. fund. c. 5.* Propter quod SS. Patres discipulos suos docuerunt, primitus vincere propriam voluntatem; juxta illud *Eccl. 18.* Post concupiscentias tuas non eas, & à voluntate tuâ avertere. S. Severus Sulpitius *lib. 1. dialog. c. 5.* de Monachis, quos ipse propè Nilum invisit, scribit: Hæc illo-

Dd 4

rum

rum prima virtus est, parere imperio alieno. S. Fulgentius Episcopus & Abbas apud Surium tom. 1. ad 1. Januar. illos veros Monachos esse dicebat, qui mortificatis voluntatibus suis, parati essent nihil velle, vel nolle; sed Abbatis tantummodo consilia vel precepta servare. Cassianus lib. 4. instit. c. 8. ait, monasterium ingressos ascendere posse summa perfectionis culmina, si doceantur primitus suas vincere voluntates, & si studiosè exerceantur in his, semperq; eis imperentur de industriâ, quæ sentiuntur eorum animo esse contraria. S. Antonius apud Rufinum in vitis Patrum lib. 1. c. 31. monet: Si quis cupit ad perfectionem velociter pervenire, non sibi fiat Magister, nec propriis voluntatibus obediat; etiam si rectum esse videatur, quod velit; sed secundum mandatum Salvatoris ante omnia abneget semetipsum, & renuntiet propriis voluntatibus: Quia & ipse Salvator ait: Ego veni, non ut faciam voluntatem meam, sed ejus, qui misit me. S. Hieronymus Rustico Monacho suadet, ut eligat vivere non solitarius, sed in congregatione: quia solitarius sequitur propriam suam voluntatem; & quò gula voluerit, porrigit manum; dormit, quantum voluerit; nullum veretur; facit, quod voluerit. Ac post multa subdit: per hæc omnia ad illud tendit oratio, ut doceam te, non tuo arbitrio dimittendum, sed vivere debere in Monasterio sub unius disciplinâ Patris. Non facias, quod vis. Comedas, quod juberis. Vestiare, quod acceperis. Operis tui pensum persolvas, Subjiciaris cui non vis. Lassus ad
stra-

stratum venias, ambulansq, dormites; & nec dum expleto somno surgere compellaris. S. Basilius denique *serm. de Abdicat.* ait: voluntatem tuam omnem expuito, ac foras projicito. Et *serm. 2. de Instit. Monachor.* Delata ad unum quempiam de communi omnium consensu potestate, privata cujusq, separatim omnes facessere voluntates debent, seq, cuncti deinceps ad Magistri sui mentem conformare. Item in *Regula sus. interrogat.* 6, oportet ut nos ipsos primum abnegemus. Nihil est autem aliud sui ipsius abnegatio, nisi summa rerum omnium vite superioris oblivio, atq, a suis ipsius voluntatibus recessio. Imò in tantum SS. Patres voluntatem propriam a nobis abdicari volunt, ut nec opus aliquod ex se bonum, laudabile cœteroque, & honestum faciamus ex propria voluntate & arbitrio. Ita enim docet S. Bernardus *serm. 71. in Cantica*, dicens: Si in die jejunii inveniatur voluntas mea, non tale jejunium elegit cœlestis sponsus; nec sapit illi jejunium meum, quod non liliū obedientiæ, sed vitium propriæ voluntatis sapit. Ego autem non solum de jejunio, sed de silentio, & vigiliis, de oratione, de lectione, de opere manuum, postremò de omni observatione Monachi, ubi invenitur voluntas sua in eâ, & non Obedientiâ Magistri sui, id ipsum sentio; minime prorsus observantias illas, etsi bonas in se, inter virtutes censuerim deputandas. Sed audiet à Propheta, qui ejusmodi est: nunquid tale est obsequium, quod eligi? dicit Dominus, Et addit: in die bonorum tuorum inveniuntur voluntates tue. Grande ma-

Dd § lura

Inn propria voluntas ! quã sit , ut bona tua tibi
 bona non sint. Et S. Basilius *serm. de Abdicat.* Hoc
 apud te constanter tenetõ, ut nihil omninõ quic-
 quam præter illius sententiam facias. Quid-
 quid enim eo insciente facis , id furtum ac Sa-
 crilegium est ; tibiq, exitium , non autem utilita-
 tem ullam apportat ; esto , tu id bonum iudices.
 Et *serm. 2. de Instit. Monachor.* Vera perfectaq,
 subjectorum adversus moderatorem Ordinis obe-
 dientia in eo cernitur , si quis ex ejus consilio
 non à rebus modõ flagitiosis absteineat ; sed si nec ea
 quidem , quæ laudabilia sunt , sine sententia illius
 faciat. At si quis propria obsequens voluntati ,
 spretis consiliis Antistitis sui id facere voluerit ,
 quidquid ipsi collibitum sit ; hic plus erit , quod
 faciet mali , quàm boni. Item in *Regul. brevior.*
 interrogat. 137. postquam quæsiisset : num
 rectum sit hoc , quod aliquis cum animo suo sta-
 tuat , se per aliquod certum tempus ab hac vel
 illa escã potione vè abstinere ? respondet : cum Do-
 minus dixerit : non ut faciam voluntatem meam ,
 sed ejus , qui misit me ; in quacung, re voluntatis
 sue arbitrio stare periculosum est. Et interrogat.
 138. ad propositionem : nunquid in fratrem
 familia permitti alicui debet , ut plusquàm cæ-
 teri jejunet , vigilet vè ex proprio ipsius volun-
 tatis arbitrio ? respondet : Cum Dominus dixit :
 descendi de cælo ; non ut faciam voluntatem
 meam , sed voluntatem ejus , qui misit me ,
 patris. Quidquid quisq, ex propria voluntatis
 arbitrio facit , id cum facientis proprium sit , alie-
 num est à cultu pietatis. Quod benè notent
 Tyro-

Tyrones & Novitii, ut nullam mortificationem corporis non præscriptam assumant sine scitu & consensu sui Magistri.

212. De proprio iudicio nimis manifestum est, quantas pariat animi perturbationes, inquietudines & tumultus tum in ipso homine, qui proprii & singularis sui iudicii tenax est, aliorum maximè superiorum iudicio se non vult conformare; tum etiam in totâ congregatione & communitate, cui talis summoperè onerosus, ac quasi intolerabilis & insupportabilis existit, ut potè contentiosus, charitatis, concordiaë & pacis inimicus, arrogans, qui aliis cedere & eorum sententiæ deferre nescit, sed omnibus contradicit, & sibi adversantes oppugnat, cum verborum contentione, animorum aversione, & charitatis subversione. De quo hominum genere S. Chrysostomus ait *homil. 39. in Act. Apost.* *Item fit, quando cum talibus pugnamus, ac si quis stercore oblitum percutiat; qui dum illum ferire studet, suas ipse manus contaminat, scilicet: Hoc scio pro certo; quoties cum stercore certo; vinco, seu vincor, semper ego maculor.* Periculosius autem & magis noxium est hoc vitium intellectus, si subditus eò temeritatis & impudentiæ perveniat, ut iudicium, & sententiam superiorum suorum dijudicare velit, iussa & prohibitiones contemnat; suum iudicium illorum iudicio anteponat; leges, dispositiones, & ordinationes eorundem carpat, & erroris arguat. Undè S. Bernardus *serm. 3. de Resurrect.* *Leprosi proprii consilii eò perniciosior est, quò magis occultat;*

ta;

ta; & quanto plus abundat, tanto sibi quoad
 sanior esse videtur. Hec illorum est, qui zelum
 Dei habent, sed non secundum scientiam; se-
 quentes errorem suum, & obstinati in eo; ita
 ut nullis velint consiliis acquiescere. Hi sunt uni-
 tatis divisores, inimici pacis, charitatis exper-
 tes, vanitate tumentes, placentes sibi, & magni
 in oculis suis, ignorantes Dei iustitiam, & suam
 volentes constituere. Et quae major superbia,
 quam ut unus homo toti congregationi iudicium
 suum praeferat, tanquam ipse solus habeat
 spiritum Dei? Accedit, quod capitis tenacitas &
 proprii iudicii ac voluntatis tenacitas quandoque
 causa fit discelsus iterum ex monasterio vel Re-
 ligione; sicut indicant Eusebius Emisenus ho-
 mil. 3. ad monachos dicens: Pro aliqua negli-
 gentia correctus, & pro disciplina ordine castiga-
 tus, non se ad emendationem, non ad satisfactio-
 nem confert, sed magis ad illam proterviam, ut
 dicat: desero, atque discedo; hoc ego ferre non
 patior: ingenuus sum: malo discedere, quam
 emendare, quam satisfacere, quam implere
 quod praecipis. Quid est hoc aliud, quam iugum
 Christi rebelle cervicem à se excutere? Quid pro-
 deest, quod discedis, qui astrictus es vinculis pas-
 sionum? Quid prodest, quod discedis, qui, qua-
 cumque loco vadas, te tecum portas? Merito di-
 scederes, si quocumque te fugere posses. Digne aliquis
 discedit, si illuc ire possit, ubi eum diabolus in-
 venire non possit. Nemo se fallat: non fugis ad-
 versarium de loco ad locum, sed de vitio ad vir-
 tutem, de passione ad emendationem. Nam si

eum

cum aliter fugias, sequetur te. Non obedire, & velle discedere, hoc est dupliciter facere diaboli voluntatem, hoc est voluntarie sibi damnationem inferre. Intelligamus ergo charissimi, istas indignationes inimico operante & disponente provenire. Ille enim, qui non potest absolute de loco salutis excutere, immittit primum occasiones & causas, immittit inobedientia passionem: quacum captivam illaqueaverit mentem, statim intoleranda atq; impossibilia facit etiam ea, quae parva & levia sunt. Inobedientia obdurat animam, quam semel cepit ut ad suscipienda praecepta nec auctoritate nec ratione flectatur; sed (quod pessimum est) sibi soli credat, & intentiones suas sequatur, & hoc solum rectum putet, quod obdurato corde concepit. Itinera insipientium recta in conspectu eorum. Prov. 12. Tempore discessionis multa promittit inimicus: persuadet illi, se illic, quò dedit, majorem profectum, multam gratiam, atq; rerum omnium abundantiam reperturum, ac se tanquam angelum suscipiendum. Et post hoc quandoq; anxietate repletur, & pace nudatus, memor quomodo profectus sui studium & sacrum Ovile reliquerit, tunc advertit.

213. Haec ergo tantorum malorum, discordiarum, tumultuum, & perturbationum radices, voluntatem propriam & iudicium proprium extirpat & funditus excindit virtus Obedientiae; quae juxta S. Joannem Climacum Grad. 4. est sepulchrum voluntatis propriae, & discretionis depositio. Nam qui subjectus est, & alterius pa-

ret,

ret imperio; ipse adversus se ipsum sententiam fert, & omnijudicio se exuit. Obedientia est enim, nunquam sibi, ne in his quidem, quæ videntur optima, usq; ad consummationem vitæ credere. Obedientia est animæ propriæ perfectæ abnegatio, inexaminatus, atq; indiscussus motus, spontanea mors, vitæ curiositate carens. Et veri Obedientes gladium spiritus vibrantes, voluntates suas necant; ut ait idem Climacus. Undè patres antiqui volentes docere suos Discipulos virtutem Obedientiæ, talia illis imperabant, quæ proprio illorum judicio poterant videri inconvenientia. Patres seniores non loquuntur ab initio Fratribus recta, sed magis distorta; & si viderint, quia quæ distorta sunt, faciunt, jam eis non loquuntur, nisi quæ expediunt, agnoscetes, quoniam in omnibus obedientes sunt; inquit Abbas Joseph apud Paschas. libell. 10. n. 30.

Definitur autem Obedientia, quod sit virtus inclinans voluntatem ad exequendum iussa Præpositorum. Objectum ejus materiale, circa quod versatur, sunt imprimis omnia opera, functiones, & exercitia, quæ in Regula præscribuntur; deinde quæ per Superiorem juxta Regulam injunguntur. Dicitur verò superior aliquis injungere & præcipere juxta Regulam, cum præcipit non tantum, quæ expressè in Regula continentur, verum etiam quæ ad Regulam quocunq; modo reducuntur; cujusmodi sunt omnia, quæ moraliter sunt necessaria, aut opportuna ad Regulæ observationem; ut inquit Suarez. de voto lib. 6. c. 7. n. 7. vel quæ pertinent ad Regularem

con-

conversationem; ut ait S. Thomas. 22. q. 104. a. 1. ad 3. Qualia sunt omnia & singula, in Canonici Ordinis Præmonstratensis Statutis contenta. Sunt enim Statuta nostræ Augustiniana Regula interpretationes, & semita, quibus juxta *Canonicum nostrum institutum per præscriptas eadem Regulâ virtutes Evangelicæ perfectionis culmen nobis est contendendum*; uti dicitur in præfat. Undè quamvis ad illorum observationem per se loquendo non obligemur sub reatu culpæ alicujus, sed solum sub reatu pœnæ; uti inibi declaratur: possunt nihilominus singula in illis contenta præcipi per Superiorem sub peccato: imò de facto sic præcepta sunt, quæ ad tria Religionis vota essentialia, & ad communem vitam, aliaq; vitæ Regularis substantialia pertinent. Item quæ à Summis Pontificibus circa reformationem Ordinis sunt constituta, & in virtute Obedientiæ præcepta; cujusmodi sunt silentium in locis & horis constitutis, labor regularis, disciplina capituli, & alia in Bullâ Reformationis Innocentii Papæ III. & Alexandri IV. contenta. Porro quamvis Prælato aliquid mandanti supra vel contra Regulam, vel quod Divinæ aut Ecclesiasticæ legi adversatur, aut alio modo potestatem & Autoritatem mandantis excedit, nemo teneatur in eo casu obedire: Nihilominus quamdiu manifestum & evidens non est, quod res præcepta sit contra Dei vel Ecclesiæ præceptum, aut contra Regulam, Statuta vel decreta altioris potestatis; aut supra legitimam potestatem præcipientis; tunc semper & ubique est Obe-

lone

Obediendum superiori mandanti, quia in dubio, an præceptum sit rationale, justum & legitimum, stat præsumptio semper pro superiore mandante. Unde constitutiones Societatis Jesu requirunt, ut subditi obediant *in omnibus, in quibus non cernitur manifestum peccatum*. Neque est necesse, imò nè expedit quidem, ut subditus inquiret, aut sollicitus sit apud se, sit nè bonum & Regulæ vel præceptis Divinis humanisque conforme, quod superior mandat; sed ei abundè sufficere debet, quod res præcepta non appareat manifestè & evidenter mala. *Credas tibi salutare, quidquid Præpositus præceperit: Nec de majorum sententiâ judices; cuius officium est Obedire, & implere, quæ jussa sunt;* inquit S. Hieronymus *Epist. ad Rustic. Monach.*

214. Formale objectum virtutis Obedientiæ est ipsa Honestas, quæ reperitur in adimpletione voluntatis & præcepti Superioris. Cùm enim non sit potestas nisi à Deo; *quæ autem sunt à Deo ordinata sunt*, teste Apostolo *Roman. 13*, sequitur planè, honestissimum & æquissimum esse, ut subditus mandato Superioris obediat. Undè S. Thomas *q. 104. a. 1.* ait: *Ex ordine Juris Naturalis & Divini teneri inferiores obedire suis Superioribus*. Quia recta ratio ab auctore naturæ Deo nobis in dita id dicat. Nam *quoniam varia sunt hominum ingenia; neq; similiter de rebus utilibus omnes judicant; tollendæ causæ omnis, quæ oriri possit, perturbationis, si uniusquisq; videlicet eum maximè sequi ritum vellet, quem adamasset: illud curandum est; ut aliquis deligatur, qui cœ-*

tert

teris præsist; ut inquit S. Basilius *serm. 2. de Institut. Monachor.*

215. Sunt tamen alia plura adhuc motiva extrinseca & incitamenta, quæ nos ad obediendum inducere possunt ac debent. Primum est necessitas, quam nobis imponit præceptum graviter obligans: *Omnia anima potestatibus sublimioribus subdita sit: non est enim potestas nisi à Deo. Itaq; qui resistit, Dei ordinationi resistit: qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt;* inquit Apostolus *Roman. 13. Ideò necessitate subditi estote, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam.* Undè S. Basilius *serm. 2. de Institut. Monachor. Delatà ad unumquempiam de communi omnium consensu potestate, private cujusq; separatim omnes facessere voluntates debent, seseq; cuncti deinceps ad Magistri sui mentem conformare, & præcepto Apostoli obtemperare; qui excellentioribus potestatibus subiectos esse omnes jubet; cum, qui ipsis resisterint, ipsi sibi ipsi damnationem inveniant.* Nec refert, quod Superiores aliquando sint homines imperfecti, passionati, aut aliis defectibus & vitiis obnoxii. Nam licet juxta doctrinam S. Basilius *serm. 1. de Institut. Monachor. necessario talis aliquis hujusmodi vite moderator deligi debeat, in cujus vitam quicumq; intueantur, omnium virtutum Exemplar ante oculos propositum habeant; & cui ipsa vite conversatio moresq; ex moderatione incanuerint, ut quidquid ab eo dicatur, fiat vè, id cunctis Fratribus pro lege & regula sit: vel, ut idem habet *serm. 2. de Institut. Monachor. Qui**

Ee omnium

omnium testimonio omnibus in rebus prudentiā & gravitate, vitāq; sanctitate cæteris omnibus præstare iudicatus fuerit: quò videlicet virtutis, quæ in ipso est, fructus promiscuè in cunctos redundet. Nihilominus si per electionem imprudentem Fratribus præpositus fuisset Antistes indiscretus, defectuosus & imperfectus, aut etiam malitiosus; obedientia ipsi præstanda esset in omnibus, quæ non sunt apertè mala & peccaminosa; juxta illud Christi *Matth. 23. Super cathedram Moysi sederunt Scribæ & Pharisei: omnia ergò quæcunq; dixerint vobis, facite: Secundum opera verò eorum nolite facere; dicunt enim, & non faciunt.* Nam etiam *dyscolis* obedire nos jubet S. Petrus, *1. Epist. c. 2. quia etiam talibus dominandi potestas non datur, nisi summâ Dei Providentiâ, quando res humanas iudicat talibus dominis dignas; ut inquit S. Augustinus lib. 5. de civitate. 29. Sicut Christus impio Præfidi Pilato respondit Joann. 19. Non haberes potestatem adversum me ullam, nisi tibi datum esset desuper.* Propter quod S. Paulus *Rom. 13. jubet Fideles obedire Magistratui & Imperatoribus Ethnicis & paganis: quia non est potestas nisi à Deo; qui subinde homines etiam impios iustissimis de causis permittit ad Prælaturas evehi propter peccata subditorum; sicut dicit S. Anastasius Sinaita in Psalm. 5. Cum videris indignum aliquem & sceleratum Regem, aut Principem aut Magistratum, aut Episcopum; nè mireris, neq; Dei accuses providentiam; sed discite, & crede, quod propter iniquitates nostras tradimur eiusmodi Tyrannis.*

Quis-

Quiscunque igitur Superior præficiatur, sibi persuasisse Fratres reliqui omnes debent, non fortuito, neque casu, sed Dei voluntate huiusmodi potestatem Antistiti suo fuisse delatam; inquit S. Basiliius *serm. 1. de Institut. Monachor.* cui proinde obsequi debent, nihil omnino illius iussa curiosius scrutantes, quando libera sunt à peccato; ut ait idem in *constitut. Monast. c. 23.*

216. Alterum Obedientiæ motivum est, quod ipsi nosmet dirigere, & quæ facienda, vel omit-tenda nobis sunt, sine periculo errandi sæpè non possumus eligere, adeoque necesse habeamus, alterius nos directioni submittere. Sicut ait S. Basiliius in *Regul. brevior. interrogat. 119.* Quoniam non potest statuere unusquisque, quid sit, quod è re sua sit, sæpe numero opus illud deligit, quod sibi obstat. Et in *Constit. Monast. c. 23.* Novit, qui intelligens moderator est, uniuscujusque mores & affectus & animi motus diligenter exquirere, & ad hæc accommodatum etiam singulis remedium adhibere. Quocirca nullo modo est ejus statutis adversandum; sed illud firmissimè tenendum, rem omnium esse difficillimam, se ipsum cognoscere, & curare, propterea quod naturaliter seipsum quisque amat; & quilibet propterea, quod in seipso propensi sunt, in veritatis judicio fallantur. Porro ab alio cognosci, curarique facile est; cum illis, qui ceteros judicant, ad discernendam veritatem nequaquam obstat amor sui ipsorum.

217. Tertium motivum est, quod inobedientia præter contemptum Dei & superioris, communiter etiam scandalizet fraternitatem. Et

quidem de contemptu ipsius Dei ait S. Basilius in
Regul. brevior. interrogat. 38. Tibi persuadeto,
 quod quidquid sive contumaciae sive inobedientiae
 religiosus adhibet, non adversus hominem adhi-
 bet, sed adversus ipsum Dominum, qui dixit:
 Qui vos audit, me audit; & qui vos spernit, me
 spernit. Quia nihil est aliud Antistes, quam is,
 qui personam Christi sustinet; ut ait idem in *Con-
 stitut. Monast. c. 23.* Quod verò inobediens con-
 temnat etiam Superiorem loco Dei præcipientem,
 significat idem Basilius in *Regul. sus. inter-
 rogat. 28.* dicens: Antistitis imperium detredare,
 & verbis adversum iussa ipsius litigare, magno in-
 dicio est, eum, qui id faciat, multis vitis laborare,
 fidei debilitate, spei ambiguitate, arrogantia,
 morum atq; superbia: Neq; enim alterius dicto au-
 diens unquam esse quisquam recusabit, nisi prius
 ipsum sibi consilii authorem apud seipsum despe-
 xerit. Addit Apostolus *Hebr. eor. 13.* Subditum
 inobedientem contristare & affligere etiam suos
 Superiores in propriam inobedientis perniciem:
 ait enim: *Obedite Præpositis vestris, & Subjace-
 te eis: ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro
 Animabus vestris reddituri; ut cum gaudio hoc fa-
 ciant, non gementes: hoc enim non expedit vobis.*
 Quod denique etiam inobediens scandalizet Fra-
 ternitatem, & pessimum aliis exemplum præ-
 beat, declarat idem Basilius in *Regul. brevior. in-
 terrogat. 19.* cum enim proposuisset: an liceat
 alicui assignatum sibi opus recusare? respondet:
*Omnino hic obedientiam violat, & aperte decla-
 rat, nequaquam seipsum abnegasse: tum etiam*
 aliorum

aliorum complurium malorum cum sibi tum aliis
 author existit: nam & reliquis januam ad contu-
 maciam contradictionemve patefacit. Et in Re-
 gul. fus. interrogat. 47. Si qui diutius in contuma-
 cia haeserit, adversus Antistitem clam queruli, hi
 perinde ac disceptationis inter fratres exorta au-
 thores, aut qui certissimam auctoritatem colli-
 serint, aut labefactarint ejus, quae majorum debe-
 tur praeceptis, Obedientiae, ac velut rebellionis &
 inobedientiae Magistri prorsus à reliquâ fratrum
 familiâ exiguntur. Item interrogat. 24. Qui est
 sub alterius ditione, eum scire convenit, se, si
 contumax fuerit, neutiquam illud impunè latu-
 rum; in majore autem periculo versari, si alios
 etiam praeterea scandalizet. Denique in Regul.
 brevior. interrogat. 119. in unversum obedi-
 entiam abjicere, multorum ac magnorum malorum
 radix est. Verùm si causam se aliquam habere pu-
 tat, quam ob rem opus recuset, hanc magistris in-
 dicato, eamq; illis disceptandam relinquit.

218. Quartum motivum, est securitas nostra
 in operando, & immunitas à periculo peccandi.
 Nam licet superior aliquis possit & soleat subindè
 errare ac peccare in jubendo; subditus tamen
 procedit securus in exequendo illud, quod Su-
 perior jussit; certusque est in conscientia, se non
 errare quoad substantiam operis; adeoque in se-
 renissimo Dei Tribunali non exiget ab eo Judex,
 cur hoc illudvè fecerit? sed tunc respondendi o-
 nus soli superiori incumbet, qui tale opus man-
 davit fieri. Undè de Superioribus ait S. Paulus
 Hebraeor. 13. *Ipsi pervigilant, quasi rationem pro*
E e 3 ani-

animabus vestris reddituri. Et S. Augustinus in Regula: *semper cogitans (Prælati) Deo se pro vobis redditurum esse rationem. Unde magis obediendo non solum vestri, sed etiam ipsius miseremini; qui inter vos quanto in loco superiori, tanto in periculo majori versatur.* Tradit id etiam apertis verbis S. Joannis Climacus Grad. 4. dum ait: *Obedientia est inexaminatus atque indiscussus motus, spontanea mors, vita curiositate carens, securum periculum, immediata ad Deum excusatio, tuta navigatio, confectum ad dormiendum iter.* Et infra: *Quicumque sarcinam vestram alterius collo imponere satagitis, quicumque aliorum manibus sublatis, et natantes hoc mare magnum trajicitis; scitote, quod brevem quandam et asperam viam pergere conamini; in qua unus et solus latet error, quem suimet moderationem dicere possumus; cum scilicet quisque sibi idoneus ad sergendum et moderandum videtur.*

219, Quintum obedientiæ motivum est ingens meritum, & huic correspondens in cælo præmium: quia per obedientiæ votum homo offert ac mactat Deo, quod habet optimum, nempe propriam ac liberam suam voluntatem seu libertatem. Unde melior est obedientia, quam *victima* i. Reg. 15. quia per victimas aliena caro, per obedientiam verò voluntas propria mactatur; ut inquit S. Gregorius lib. ult. moral. c. 12. Et juxta S. Thomam q. 104. Cum sint tria genera humanorum honorum, que contemni possunt propter Deum; quorum infima sunt externa bona; medium bona corporis; supremum verò

verò bona Anima, inter quæ præcipuum est voluntas. Laudabilior est obedientiæ virtus, quæ propter Deum contemnit & vincit propriam voluntatem, quàm alia vitutes morales, quæ propter Deum aliquas alia bona contemnunt. Accedit insuper alia ratio; quia scilicet major se offert difficultas in abnegatione propriæ voluntatis, quàm in renuntiatione aliorum bonorum; adeoque etiam major requiritur vis, labor & conatus ad vincendam hanc difficultatem; atque ideò victoria hominis de se ipso existit gloriosior, *Vir enim obediens loquetur victoriam, Proverb. 21. Quia dum aliena voci subdimur, nosmetipsos in corde superamus; ut inquit S. Gregorius lib. 35. moral. c. 10. scilicet fortior est, qui se, quàm qui fortissima vincit mania; ut canit Poëta. Et juxta eundem S. Gregorium homil. 32. in Evangel. Fortasse laboriosius non est homini relinquere sua: sed valde laboriosum est relinquere semetipsum, minus quippè est, abnegare quod habet: valde autem multum est, abnegare quod est.*

220. Sextum motivum est Exemplum Filiæ Dei in terrâ conversantis; cujus imagini Deus vult conformari omnes filios adoptivos; ut sit ipse primogenitus in multis Fratribus. *Roman. 8. Dicit autem de Obedientia illius Lucas c. 2. Descendit cum eis, & venit in Nazareth, & erat subditus illis.* Scilicet ab Anno Christi duodecimo usque ad trigelimum non fit mentio alterius dicti aut facti ipsius, nisi solius Obedientiæ; quod datur intelligi, quod Christus toto illo tempore

intermedio se exercuerit in operibus Obedientiae. De ipsius Obedientia erga Patrem caelestem testatur S Paulus *Philipp 2. Factus obediens usq; ad mortem; mortem autem crucis*. Ipse vero de se ait *Joann. 4. Meus cibus est, ut faciam voluntatem eius, qui misit me, ut perficiam opus eius*. Et *Joann. 5. Non quero voluntatem meam; sed voluntatem eius, qui misit me*. Item *Joann. 6. Descendi de caelo, non ut faciam voluntatem meam; sed voluntatem eius, qui misit me*. Porro advertendum est homini Religioso, qui Christum sequi, & illius imaginem portare, atque ipsum prorsus induere decrevit, quod Obedientiae per caelestem Patrem Christo impositae, non fuerint ad Officia in hoc mundo honorata, non ad splendidas functiones, non ad munia cum favore & plausu hominum conjuncta, non ad corporis commoditates & oblectationes (cujusmodi favorabiles obedientias multi hoc tempore affectant, quaerunt, & per occultos non raro cuniculos sub speciosis titulis sibi apud Superiores procurant.) Sed injunctae fuerunt Christo Dei Filio obedientiae admodum molestae, difficiles, arduae, & onerosae, videlicet ad opprobria, contradictiones, convitia, irrisiones & ludibria, contemptum & vilipensiones, persecutiones, ac demum ad ignominiosissimam crucis mortem cum latronibus subeundam. Propter quod gaudere & nobis ipsis gratulari ex animo deberemus, si videremus, aliis Fratribus nostris per Superiores injungi officia splendida, functiones honorificas, aliasque obedientias commodas, favora-

vora-

vorabiles, gratas & acceptabiles; nobis autem præcipi opera & functiones odiosas, viles, contemptibiles, molestas, incommodas, cum nullo corporali interesse, favore, aut plausu hominum conjunctas. Hac enim ratione propius accedimus ad Imaginem & similitudinem Filii Dei; & in spe prædestinationis nostræ magis roboramur, quod simus Filii Dei adoptivi, Hæredes Regni, cohæredes autem Christi: *Nam quos Deus præscivit; hos & prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui. Roman. 8.*

221. Sunt autem tres Obedientiæ gradus à Novitiis & Tyronibus conscendendi: Primus dicitur *Obedientia operis*. In quo inveniuntur illi, qui opus per Superiorem sibi injunctum exequuntur & perficiunt quidem secundum substantiam & circumstantias totaliter, integrè & completè, ita ut nulla pars aut circumstantia exterius requisita desit; verùm illubenter, animo invito & reluctante, ac cum aliquo renisu & repugnantia voluntaria. Qui gradus procul dubio valdè adhuc est imperfectus, ac sæpè cum contradictione & murmuratione saltem occultâ est conjunctus. Imò qui opus aliquod illubenter & contra voluntatem facit, is in proximo est, ut illud absente inspectore vel planè omittat, vel obiter solùm & perfunctoriè faciat, serviens duntaxat ad oculum. Quomodò legimus in Evangelio de quodam, qui patri jubenti, ut iret ad vineam, & operaretur, respondit: *Eo Domine; & non ivit. Matth. 21.*

Secundus gradus dicitur *Obedientia voluntatis*;

Ee 5

tis;

tis ; & consistit in hoc , quod quis opus ex-
 terum exequatur etiam libenter , animo promp-
 to , alacri , ac cum propensione voluntatis ; sicut
 ait S. Basilius in *Regul. fus. interrogat. 24.* *Qui*
est sub alterius ditione , debet studium suum abje-
ctā prorsus omni cunctatione alacriter praeser-
ve. Et S. Ephrem de *vita Spirit.* *Nos , qui disci-*
mus , & aliorum imperio subiecti sumus , ad pa-
rendum prompti esse debemus , & ab omni contu-
maciā alieni. Eo quisq. plus proficit , volunta-
 tem suam magis dejicit atq. submittit. S. Co-
 lumbanus in *Reg. c. 3.* ait , opus inunctum quam-
 vis durum & arduum sit , fervore & letitia ac-
 cipiendum esse , quod si talis non fuerit obedi-
 entia , non erit acceptabilis Deo ; quia hilarem da-
 ctorem diligit Deus. 2. *Corinth. 9.* ut potè qui non
 tam opus respicit & datum , quam operantis &
 tiantis voluntatem. *Verus obediens* , inquit S.
 Bernardus *serm. de Obedient. mandatum non pro-*
crastinat ; sed parat aures auditui , linguam vo-
ci , manus operi , pedes itineri , hic se totum in-
tra se colligit , ut mandatum peragat imperantis.
 Et S. Basilius *serm. de Abdicat.* *Aures assidue*
ad audienda ea , qua imperentur , attentas ha-
beo ; itemq. manus ad ea , qua jussa sint exequen-
da expromptas.

Tertius gradus est *Obedientia intellectus* , quæ
 præter voluntatis inclinationem , promptitu-
 dinem , & alacritatem requirit , ut insuper pro-
 prium nostrum iudicium abdicemus , illudque
 Prælati iudicio subiciamus , & conformemus ,
 credentes , illud solum esse optimum & expe-
 dien-

dientissimum, quod Prælati iusserit. Quæ ab
 Asceticis vocari solet *Obedientia cæca*; quia sub-
 ditum obedientem efficit quodammodo cæcum;
 dum privat eum oculo propriæ discretionis, ut
 non discernat vel discutiat rationem & causam
 Superioris præcipientis, nec qualitatem & con-
 ditionem præcepti; sed iudicium & voluntatem
 Superioris esto unicâ Regulâ habeat, & cæco
 modo quasi oculis clausis simpliciter obediat in
 omnibus, in quibus manifesta ratio peccati non
 apparet. *Vera Obedientia nec Præpositorum in-
 tentionem discutit, nec præcepta discernit: quia
 qui omne vitæ suæ iudicium majori subdidit, in
 hoc solo gaudet, si, quod præcipitur, operatur:
 nescit enim iudicare, quisquis perfectè didicerit
 obedire*; inquit S. Gregorius lib. 2. c. 4. in 1. Reg.
 Propter quod S. Joannes Climacus Grad. 4. Obe-
 dientiam vocat *inexamiatum atq; indiscussum
 motum, vitam curiositate carentem, & discretio-
 nis depositionem*. S. Basilius in *Constit. Monast.*
 c. 20. requirit, ut Religiosi diligentissimè obtem-
 perent *Antistiti, neq; ab eo illorum, quæ sibi im-
 perantur, rationem reposcant*. Et cap. 23. ait:
*Quemadmodum pastoris oves obtemperant, &
 viam, quamcunq; ille vult, ingrediuntur: sic qui
 pietatis cultores sunt, moderatoribus suis obsequi
 debent, nihil omnino illorum iussa curiosius per-
 scrutantes, quando libera sunt à peccato*. S. Hie-
 ronymus *Epist. ad Rustic. Monach.* ait: *Præposi-
 tum Monasterii timeas ut Dominum, diligas ut
 parentem. Credas tibi salutare, quidquid ille
 præceperit; nec de Majorum sententia iudices*.
 Dent

Denique S. Bernardus *lib. de precept. & dispens.* fatetur, imperfecti cordis & infirmae prorsus voluntatis indicium esse, statuta Seniorum studio-
sius discutere; harere ad singula, quae injunguntur; exigere de quibuscunq; rationem; & male suspicari de omni precepto, cuius causa latuerit; nec unquam libenter obedire, nisi cum audire contigerit, quod forte libuerit, aut quod non aliter licere seu expedire monstraverit vel aperta ratio, vel indubitata auctoritas. Delicata satis, imò molesta est hujuscemodi Obedientia. Non tamen repugnat etiam perfectioni virtutis aut voti obedientiae, si in casu, quo Superior praecipere videtur aliquid supra vires subditi, aut cum periculo animae conjunctum, subditus ei vicissim candidè & fideliter proponat gravamina sua & rationes in oppositum; dummodo hujusmodi propositio fiat cum modestiâ, humilitate, plenâ subjectione, resignatione, & indifferentia ad quamlibet Superioris resolutionem acceptandam. Si causam se aliquam habere putat subditus, quam ob rem opus recuset; hanc magistris indicato, eamq; illis disceptandam relinquit; inquit S. Basilius in *Regul. brevior. interrogat. 119.* Et in *Constit. Monast. c. 28.* Potestatem sui ipsius ne ad punctum quidem temporis habere Monachus debet. Quemadmodum enim absente artifice instrumentum suâ sponte ipsum non moveretur: similiter quoq; neq; Religionis observanti aliquid agere exequitur sine Antistitis sui sententia licet. Quod si causam afferat, ac dicat, se pro imbecillitate corporis exequendis imperatis parem esse non posse;

posse; infirmitatem suam Antistiti judicandam
 permittet; secum reputans illud Scriptura: Non-
 diu usq; ad sanguinem restitistis: propter quod re-
 missas manus. Et soluta genua erigite: se ipsum ad
 ea, quæ sibi imperata sunt, exequenda adhorta-
 bitur. Imò Superiorum hæc voluntas esse debet
 & desiderium, ut eorum subditi candidè & syn-
 cerè manifestent illis suam insufficientiam siue
 physicam siue moralem, si quæ subesse videa-
 tur: ne videlicet in distribuendis Obedientiis aut
 committendis officiis error aliquis perniciosus
 intercurrat. Dicitur enim obedientia cæca non
 propterea, quod Superiores cæco modo in ju-
 hendo procedere, ac sine discretione cuiuslibet
 possint quodlibet præcipere: Oportet eum, qui
 præst, non frenam laxare suæ voluntati super sub-
 ditos; sed imperia sua moderari circa id solum,
 quod rectum esse constiterit; inquit S. Bernardus
 de præcept. & dispensat. Et S. Basilius in Constit.
 Monast. c. 22. Illud observare Antistes debet, nè
 in imponendis gravioribus, quàm quibus susti-
 nendis pares Fratrum corporis vires sunt, impe-
 ratis, eos, qui ea ferre non possunt, ad abjicien-
 dam obedientiam per contradictionem instiget;
 sed perinde ut verus ac legitimus Pater, æq; in
 cunctos benevolus, vires corporis cujusq; consi-
 derare atq; ita munera singulis imponere ac distri-
 buere debet. Veruntamen gravissimè plectentur
 ii, qui quas à Deo datas sibi corporis vires habent,
 malitiosè celant. Quod si verò Prælati & Supe-
 rior rationibus subditi auditis & consideratis
 pergat nihilominus injunctam obedientiam ur-
 gere;

one

gere; tunc subditus se poterit solari verbis & doctrinâ S. Basilii in Regul. fus. interrogat. 28. dicentis: Ubi quis semel se in reliquum fratrum corpus coaptandum tradiderit; is si membrum postea ad ministrandum aptum iudicatum fuerit, esto, quod ipsi impositum sit, vires ipsius superare videatur, de iudicii periculo prorsus illam esse sollicitum finito, qui ea imperet, quibus vires sue pares esse non possint. Ipse autem parendo obediendoq; pro virili alacritatem declarat studii sui usq; ad mortem; memoriâ assidue Dominum tenens, qui factus fuit obediens usq; ad mortem.

222. Media autem, per quæ ad tertium hunc gradum obedientiæ ascenditur, sunt sequentia: Primû est assidua & quotidiana pugna contra voluntatem, quam S. Hieron. docuit Rusticum Monachum Novitium his verbis: *Non facias, quod vis, subiciare cui non vis.* Et Joan. Cassianus lib. 4. Institut. c. 8. tradit, Senioris seu Magistri Novitiorum sollicitudinem esse debere principalem, ut scilicet doceat eos primitus suas vincere voluntates, hæc semper illis de industria imperando, qua senserit animo illorum esse contraria. Errant igitur toto cælo, qui obedientiæ virtutem possidere volunt: nec tamen voluntatem propriam mortificare, & abscindere contendunt. *Quisquis vel apertè vel occultè sagit, ut quod habet in voluntate, hoc ei spiritalis Pater injungat; ipse se seducit, si fortè sibi quasi de obedientia blandiatur: neque enim in eâ re ipse Prælati, sed magis ei Prælati obedit; uti benè advertit S. Bernardus serm. de tri-*

bis

buordin. Propter quod tam paucos hoc tempore perfectos in virtute obedientiæ videmus, etiam inter eos, qui in monasteriis incanuerunt ita ut Superiores jam aliã planè viã procedere, necesse habeant cum senibus, quam olim processerint antiqui Patres. De quibus refert Joannes Climacus *Grad. 4.* quod non solum mitiores non extiterint ergã seniculos, & octogenarios viros; sed etiam difficiliore illis obedientias injunxerint. *Videres, inquit, in eis terribile quoddam, Angelicumq; spectaculum, senes canitie reverendos, augustiore facie, infantium in morem ad obediendum semper paratos, huc illucq; discurre-re, vidi illic viros quinquaginta ferè annos in obedientiã certamine egisse, extrinsecus quidem mitestotos, blandos, placidos, letos, nihil fictum, nihil negligens, nihil adulterinum in suis verbis aut moribus habentes; interius verò in animã Deum ipsum, ac Prælatum infantum in morem ambientes. Quorum unum Abbas sub initium prandii ex proximã mensã advocans, ante mensam sine cibo stare permisit prolixam horam, atq; fortasse duas, usq; ad refectiõnis finem; adeo ut ipse quoq; erubescerem. neque in illius faciem intueri præ verecundiã possem: erat enim canus totus, octogesimumque jam agebat annum. Nostris autem temporibus debent Superiores ita cautè & molliter agere cum suis subditis adultioribus, ut necesse habeant eos rogare, quando opus ali-quod ipsis volunt injungere. Uti multis deplorat S. Bernardus *serm. 1. de convers. S. Pauli*, expendens illam Apostoli vocem: *Domine, quid me**

me

me vis facere? ait enim: Quam pauci inveniuntur in hac perfectâ Obedientia formulâ, qui suam ita abjecerint voluntatem, ut nè ipsum quidem cor proprium habeant; ut non quod ipsi, sed quod Dominus velit, omni horâ requirant, dicentes sine intermissione: Domine, quid me vis facere? Heu plures habemus Evangelici illius cæci, quam novi Apostoli imitatores! Quid vis, ait Dominus ad cæcum illum, ut faciam tibi? sic profectò sic multorum usq; hodie pusillanimitas & perversitas exigit, ut ab eis queri oporteat: Quid vis, ut faciam tibi? non ipsi, quarant: Domine, quid me vis facere? considerare necesse habent ministri & vicarii Christi, quid tales sibi præcipi velint; non ipsi considerant, quæ sit voluntas Præceptoris. Non est Obedientia eorum plena; non in omnibus parati sunt obsequi; non per omnia sequi proposuerunt eum, qui non suam, sed Patris venit facere voluntatem. Discernunt & dijudicant; eligentes, in quibus obediant imperanti, imò in quibus Præceptorem suum ipsorum obedire necesse sit voluntati. Qui ergò ad perfectam obedientiam voluntatis pertingere desiderat, is à primis suæ conversionis annis omnem propriam suam voluntatem abscondat, & se totum Superioris voluntati submittat; quemadmodum narrat S. Doctrotheus doctrinâ 4. se à juventute suâ fecisse, & per hoc jure exercitium eò pervenisse, ut nullam amplius difficultatem sentiret in quocunq; Antistitis sui imperia perficiendo. Cumq; propterea valdè anxius esset, eò quod nihil ei amplius difficile accideret, respondit ei suus Abbas

Joan.

Joannes: Illos esse pacatissimos, jucundissimos, ac quietissimos, qui se in patrum obedientiam tradidissent.

223. Secundum medium est assidua & quotidiana pugna contra proprium iudicium & sensum; quo prudentes sumus in oculis nostris & iudicamus nos intelligere rem melius, quam superiores, vel quicumque alii intelligant. Quam enim necessarium sit hoc medium ad obedientiam obtinendam, docet S. Bernardus *Epist. ad Fratres de Monte Dei*, ubi à Novitio requirit, quatenus stultus fiat, ut sit sapiens; & hac omnis sit ejus discretio, ut in hoc nulla sit ei discretio: Novitius enim discretus & prudentulus, qui putat se aliquid scire & sapere, ideoque iussa Magistri sui dijudicat, impossibile est, ut in congregatione duret & diu persistat. Quæ S. Patris verba quam vera sint, experiuntur ipsi Novitiorum Magistri; & jam pridem tradiderunt Patres antiqui; qui propterea suos Tyrones diu noctuque in hac pugna contra iudicium proprium exercuerunt; sicut de S. Antonio scribit Rufinus in *vitis Patrum lib. 2. c. 31.* quod præceperit Paulo cognomento Simplici, Novitio sexagenario, ut tota die aquam ex puteo hauriret, & haustam rursus in terram effunderet; sportellas contexeret, & contextas resolveret, ac retexeret; vestimenta dissueret, & resueret; urnam mellis frangeret, & mel in terram effusum ita colligeret conchâ, ut tamen simul sordes non colligerentur. &c. De alio quodam Novitio refert Sulpitius 1. *Dialog. c. 13* Quod

Ff

Ab

ione

Abbas ipſius virgam aridam deſixerit in terram, & jufferit, ut Novitius virgam aquâ quotidie ex Nilo flumine allatâ tandiu irrigaret, donec in ſolo arente viresceret; quod & tertio anno factum eſt, approbante ſcilicet Deo per miraculum in Novitio tantam judicii proprii captivationem & ſubjectionem; utpote qui firmiter ſibi perſuaſerat, facilius poſſe fieri, ut virga arida contra naturam ſuam reſſoreret, quàm ut ſententia & judicium Abbatis ſui à vero aberraret. Porrò in hac quotidianâ contra judicium proprium pugnâ plurimum juvat ad victoriam de illo obtinendam, ſi quis ex reflexione ſuper frequentibus ſuis in judicando erroribus commiſiſ, incipiat proprio ſuo judicio diffidere, & hoc de errandi periculo ſuſpectum habere. *Conſidera quoties tuum judicium ſequens erraſti; inquit S. Ambroſius in c. 12. ad Roman. Econtra verò alterius præſertim Majoris ſententiam admittens, utile & honeſtum attigiſti: & ex tuis præteritis caſibus diſce proprium ſenſum declinare.*

224. Tertium medium ad Obedientiam eſt, ut præpoſitos & Superiores noſtros magni apud nos ipſos faciamus, bonam ſemper de illis opinionem & eſtimationem habeamus, nec unquam illorum dicta vel facta dijudicare præſumamus; ſicut nos docuit S. Joannes Climacus *Grad. 4.* dicens: *Cum pietatis & Obedientie ſtudium fuerimus ingreſſi; minimè jam optimum inſtitutorem noſtrum in aliquo penitus dijudicare licebit, etiã ſi in illo (homo enim eſt) modica ali-*
qua

qua uelociter animadvertimus. Cum tibi cogitatio
 suggererit, ut Prælatum aut dijudices, aut dam-
 nes; ab eâ non secus, quàm à fornicatione desili, neq̃
 prorsus huic serpenti requiem præstes, non lo-
 cum, non ingressum, non initium. Loquere ad hu-
 jusmodi Draconem, atq̃ eum his verbis laceſse: ô
 malignissime seductor, non ego ducem meum judi-
 candum suscepi, sed ille me; non ego illius, sed il-
 le mei iudex est. Graviter igitur errant, qui Su-
 periorum Consilia, dispositiones & ordinatio-
 nes tum circa se, tum circa alios in spiritualibus
 vel temporalibus inquirunt, taxant, carpunt
 aut reprehendunt, quasi Superiores rem non in-
 tellexerint & penetraverint sufficienter, non
 consideraverint circumstantias, non attende-
 rint ad personam & ejus vires, merita &c. pro-
 ceſſerint ex passione iræ, vel amoris; quæſive-
 rint seipſos; respexerint ad carnem & langui-
 nem &c. Qui enim talia de suis Superioribus ju-
 dicia formant, nunquam ad perfectam Obedien-
 tiam pertingent; sed non solum frequenter apud
 seipſos murmurabunt, verum & alios murmu-
 rare facient; prout advertit S. Basilius in Regul.
 sus. interrogat. 31. dicens; Ne quis facile in hu-
 jusmodi vitium secus de Antistite suspicandi, aut
 dijudicandi cum detrimento tum suo tum reliquo-
 rum etiam Fratrum incurrat; illud in univer-
 sum observari in conventu debet, ut nullo modo
 quis curiosè Antistitis consilia perveſtiget, aut in
 ejus facta anxie inquirat; iis duntaxat exceptis,
 qui tum dignitatis gradu, tum consilii prudentiâ
 Antistiti ipsi proximi sunt. Cum enim illi animas

Ff 2

no-

nostras gubernandas commissimus, tanquam Deo de iis rationem reddituri; prorsus absurdissime facimus, si huic fidem in rebus contemptissimis abrogamus; & cum ipsi factis adversus fratrem nostrum suspicionibus impleamur; tum reliquos exemplo nostro, ut idem faciant, incitamus. Ne igitur hoc eveniat; unusquisque maneat in ea vocatione, in qua vocatus est; & cum animum suum totum in rerum ad se pertinentium cura occupaverit, minimè in aliorum consiliis inquirendis sit curiosus.

225. Quartum medium est, ut in Superiore nostro Deum loquentem, consulentem, præcipientem, aut prohibentem agnoscamus, intueamur, & revereamur: quiscunque enim Superior & Præpositus vices Dei gerit, & Dei minister est; ut inquit S. Paulus Roman. 13. Et nihil est aliud Antistes, quam is, qui personam Christi sustinet; teste S. Basilio in Constitut. Monast. c. 23. adeoque quidquid sive contumaciæ adhibet sive inobedientiæ subditus, non adversus hominem adhibet, sed adversus ipsum Dominum, qui dixit: Qui vos audit, me audit; & qui vos spernit, me spernit; ut ait idem Basilius in Regul. brevior. interrogat. 38. Et quidquid vice Dei præcipit homo, haud secus accipiendum est, quam si præcipiat Deus; juxta S. Bernardum lib. de præcept. & dispensat. Quomodo jussa Antistitis accepit Religiosus ille senex apud Climacum Grad. 4. Qui cum à B. Joanne Climaco interrogaretur, quid cogitasset sub acceptatione & executione suæ Obedientiæ per Superiorem injunctæ? respondit: Christi imagi-
nem

nem Pastori imposui; neq̄ enim ab illo præceptum hoc penitus exiisse, sed à Deo existimavi. Quare nullam penitus malignam cogitationem adversus Pastorem admittebam, pro sincerâ in illum fide meâ & Charitate. Atque hoc est, quod S. Paulus docet servos Christianos. *Ephes. 6.* ut Dominis suis carnalibus obediant in simplicitate cordis, sicut Christo; non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes, sed ut servi Christi, facientes voluntatem Dei ex animo, cum bonâ voluntate servientes sicut Domino, & non hominibus. Nam etiam Domini carnales & dysscoli 1. *Petri 2.* repræsentant personam Dei; imò magistratus quoque infideles & pagani ministri Dei sunt, in hoc ipsum servientes, ut voluntatem Dei nobis declarent, benè operantes præmient. & malè agentes puniant. *Roman. 13.* ut ita nullam excusationem habeamus & prætextum aut causam detrectandi obedientiam nostris Spirituibus Superioribus, etiamsi fortè hi non essent ad eò bonæ & inculpatæ vitæ; cùm Deus etiam per impium Caipham sit locutus, eò quod illo anno esset Pontifex & Superior. *Joann. 18.* jusseritque servare & facere omnia, quæcunque Scribæ & Pharisæi super cathedram Moysi sedentes dixerint; quia in tali cathedra constituti repræsentabant ipsum Deum loquentem. *Matth. 23.* licet malæ essent vitæ. Undè Christus ait: *Omnia quæcunq̄ dixerint vobis, servate & facite; secundum opera verò eorum nolite facere.* Neque nocere ullatenus subditis potest Superioris præcipientis malitia, aut sinistra intentio; quia etiam

in casu, quo Prælati per injunctiōem alicujus operis vel officii quæreret ac expressè intendere obesse subdito in Spiritualibus aut temporalibus, essetque in jubendo passionatus indiscretus, malitiosus, inconsideratus, fraudulentus &c. fraus tamen illius, aut inconsideratio, præcipitantiâ, passio vel malitia & intentio nocendi nec minimum spirituale damnum adferre potest subdito in simplicitate cordis ambulanti & obediēti; sed Deus fraudum vel errorem aut etiam malitiam Superioris vertit in utilitatem subditi, & ex malo bonum eliciet: ita ut hic in veritate possit dicere cum Josepho. *Genes. 50. Vos cogitastis de me malum: sed Deus vertit illud in bonum.* Nam *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Roman. 8.* etiam malorum persecutio, odium, dolus, insidiæ, vexatio, & quæcunque machinationes.

226. Quintum ad obediētiā medium est vera animi indifferentia ad quævis munia, functiones, loca, personas, & ad omnes omninò res hujus mundi, ita ut erga nullam sive præsentem sive absentem afficiamur inordinatè; sed cum perfectâ animi libertate & resignatâ voluntate simus tam parati ad dimittendum, quod tenemus, quàm ad retinendum; tam parati & contenti carere, quàm frui re quâcunque desiderabili. Quod enim subindè aliqui superioribus præcipientibus non perfectè aut non libenter obediunt; sed eorum ordinationi & dispositioni contradicant, submurmurent, & de obediētiâ impositâ conquerantur; communiter indè pro-

provenit, quod ad unam aliquam rem, personam, locum, functionem aut officium inordinate afficiantur, & voluntate suâ nimis in unam partem propendeant: Nam si in æquilibrio starent, non foret difficile, eos ad nutum superioris in quamcunque partem inflectere; sicut hortulanus aliquis plantam rectâ crescentem, ac in nullam partem magis inclinantem flectit absque violentiâ, in quamcunque partem voluerit. Unde Humbertus in *epist. trium votor. c. 5.* suos hortatur: *Sitis sicut aurum ductile, & quasi virga flexilis, quæ recta & curva redditur ad libitum artificis. Sitis sicut rota volubilis, quæ secundum impetum spiritus movebatur. Sitis ut jumentum apud Deum: onus dorso indifferenter quodlibet imponatur.* Et S. Ignatius Patriarcha ad Jacobum Lainium: *Ita nos convenit esse indifferentes, ut non magis in hanc, quam in illam partem inclinemus. Si ego me ad missionem Indicam, uti tu te sentis, impelli ac trahi sentirem; in partem potius contrariam inclinare satagerem; ut ad illam equalitatem indifferentiamque pertingerem, quæ ad obedientiæ perfectionem obtinendam, necessaria est.*

§. 16.

De quinto medio ad operandum ex charitate Dei, quod est amoris proprii extirpatio.

227. **A**mor proprius sive privatus dicitur, qui non Dei, aut proximi bonum quærit; sed

E f 4